

Arrest

nr. 224 104 van 18 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2019 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2019, met kennisgeving op 10 juli 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: I.

geboortedatum: 10.04.1990

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

Werd op 06.05.2019, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°) en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Op 11.06.2019 werd aan betrokkene een vordering tot heropsluiting in het kader van artikel 27 §3 betekend.

Op 12.06.2019, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 01.07.2019 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 06.05.2019 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend via aangetekend schrijven (bijlage 13octies dd. 29/03/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16/08/2011. Op 25/01/2013 erkende het CGVS betrokkene als vluchteling. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Op basis van deze erkenning werd betrokkene in het bezit gesteld van een B – kaart. Op 13/03/2015 reisde betrokkene echter terug naar Afghanistan om er te huwen. Het CGVS opende daarom opnieuw een onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, het oordeelde dat de terugkeer de geloofwaardigheid van betrokkene vrees op flagrante wijze ondermijnde en dat de terugkeer naar het land van herkomst erop wijst dat betrokkene de asielinstanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het risico op vervolging. Het concludeerde dat hij op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maakte. Op 26/03/2018 trok het CGVS de vluchtelingenstatus in, betrokkene nam kennis van de beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de RVV. Op 22/02/2019 verwierp de RVV echter dit beroep. Betrokkene had blijkbaar toch geen nood aan internationale bescherming van de Belgische overheid en kwam met andere doeleinden naar België (het verkrijgen van een verblijfsrecht tout court). Nadat de vluchtelingenstatus van betrokkene werd ingetrokken, trok DVZ op haar beurt het recht op verblijf van betrokkene in (bijlage 13octies op datum van 29/03/2019) en gaf tevens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij hier goed geïntegreerd is na een verblijf van 7.5 jaar. Hij leerde immers Nederlands en heeft hier werk. Betrokkene ontwikkelde met andere woorden en privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ontstond dit privéleven tijdens een periode van legaal verblijf. Toch kunnen we ons vragen stellen bij het rechtmatige karakter van dit verblijf aangezien het verkregen werd op basis van valse voorwendsels. Onder het motto 'fraus omnia corrumpit' kan men stellen dat het verblijfsrecht van betrokkene aldus een bedenkelijk karakter had. In ieder geval weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in België verder te zetten. Deze beslissing, hoewel zij mogelijk een inmenging van overheidswege in het privéleven van betrokkene impliceert, betekent toch geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. Bovendien spreekt betrokkene nog de taal van het land van herkomst en bracht hij er het grootste deel van zijn leven door. Mogelijk heeft hij daar ook nog kennissen/vrienden/familie wonen, zijn vrouw bijvoorbeeld waarmee hij beweert een problematische relatie te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privéleven op te bouwen.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door PZ RIHO op 06/05/2019 dat hij in België wenst te blijven omdat hij problemen heeft met de Taliban. De Taliban zou hem zoeken en hij vreest voor zijn leven. Zoals hoger reeds aangehaald, onderzocht het CGVS deze vrees voor vervolging en oordeelde het CGVS dat betrokkene verhaal niet geloofwaardig is, omdat hij zelf terugreisde naar Afghanistan.

Bovendien werden de aangehaalde elementen eveneens beoordeeld in zijn 2e verzoek om internationale bescherming van 12.06.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in (één van) haar beslissing(en).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op 09.05.2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend via aangetekend schrijven (bijlage 13octies dd. 29/03/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16/08/2011. Op 25/01/2013 erkende het CGVS betrokkene als vluchteling. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Op basis van deze erkenning werd betrokkene in het bezit gesteld van een B – kaart. Op 13/03/2015 reisde betrokkene echter terug naar Afghanistan om er te huwen. Het CGVS opende daarom opnieuw een onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, het oordeelde dat de terugkeer de geloofwaardigheid van betrokkene vrees op flagrante wijze ondermijnde en dat de terugkeer naar het land van herkomst erop wijst dat betrokkene de asielinstanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het risico op vervolging. Het concludeerde dat hij op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maakte. Op 26/03/2018 trok het CGVS de vluchtelingenstatus in, betrokkene nam kennis van de beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de RVV. Op 22/02/2019 verwierp de RVV echter dit beroep. Betrokkene had blijkbaar toch geen nood aan internationale bescherming van de Belgische overheid en kwam met andere doeleinden naar België (het verkrijgen van een verblijfsrecht tout court). Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kaboel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Aangezien onderhavige vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, kan enkel worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering bijgevolg onontvankelijk is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. VAN ISACKER